

Over de bijzondere gevallen

Hieronder brengen wij het eerste deel van een artikel, dat verschenen is in het Belgische blad „L'Internationalisme" van Juni 1948. We brengen dit artikel, niet omdat we het er geheel mee eens zouden zijn, maar omdat het een zeer belangrijk probleem behandelt en het standpunt, dat in een bepaald deel van de revolutionaire arbeidersbeweging wordt ingenomen, zeer duidelijk weergeeft. We zullen later, wanneer dit artikel in zijn geheel is verschenen, ons eigen standpunt ten opzichte van dit probleem uiteenzetten.

De geestelijke verwarring waarin het proletariaat zich bevindt, komt sterk tot uitdrukking in wat men zou kunnen noemen „de bijzondere gevallen". Strijders, die in de regel verklaren vijanden te zijn van klassensamenwerking, die in het algemeen de politiek van ondersteuning van het ene blok tegen het andere op het wereldschaakbord veroordelen en zich geen illusies maken over de imperialistische aard van de laatste oorlog, evenals van de oorlog die zal volgen, die zich internationalisten noemen en evengoed Amerika als Rusland in hun imperialistische bedoelingen van wereldoverheersing signaleren, vergeten hun mooie redenering zodra zij gedwongen zijn die politiek toe te passen op concrete toestanden.

Zolang er sprake is van algemeenheden, nog enigszins verwijderd, en bovenal wanneer het gaat om een stellingnemen, dat niet rechtstreeks hun onmiddellijke praktische activiteit raakt, kunnen deze strijders en groepen anderen doen geloven en zichzelf de illusie geven, dat zij een klassenpositie van het proletariaat tot uitdrukking brengen. Doch zodra een concrete toestand ontstaat, waarin men zijn algemene opvattingen in praktijk moet brengen, verandert alles en verschijnen deze groepen en strijders in een nieuw licht, geheel verschillend van wat zij verkondigden en meenden te zijn. Per slot zijn zij revolutionairen en internationalisten wanneer hun ware activiteit er niet mede gemoed is, en zodra het gaat om reële activiteit houden zij op revolutionairen en internationalisten te zijn.

Maar het zou te eenvoudig en bijgevolg misleidend zijn deze scheiding tussen hun woorden en daden te willen verklaren uit gebrek aan ernst, door bewust bedrog. In waarheid is hun ernst niet in het geding, evenmin als het feit, dat zij de dupe van zichzelf zijn. De overgang tussen wat zij menen te zijn en wat zij in wezen zijn, tussen hun mondelinge internationalistische verklaringen en hun werkelijk nationalistische praktijk wordt tot stand gebracht onder begunstiging van de theorie van „het bijzondere geval".

Als internationalist is men stellig tegen de imperialistische oorlog in het algemeen, maar het bestaan van het fascisme in Duitsland werd een „bijzonder geval", dat maakte dat men deel nam aan de oorlog tegen Duitsland.

Men is tegen het idee „Natie" en tegen zijn eigen bourgeoisie, maar de vreemde bezetting is een bijzonder geval, dat de gemeenschappelijke strijd met zijn bourgeoisie voor de „Nationale bevrijding" rechtvaardigt en eist. Zo alleen kan men begrijpen, dat een groot aantal overigens oprechte strijders zich hebben laten meeslepen tot deelneming aan de oorlog, onder de ruwste vormen, van de verschillende organisaties en werkzaamheden van het verzet.

De politieke zaakwaarnemers van het kapitalisme, zich stotend aan onoplosbare problemen, omdat zij het bestaan van alternatieven (gedwongen keus uit twee dingen) aannemen, zich gewonnen gevend aan de alternatieven, waaruit een waarlijk revolutionaire klasse-oplossing niet te voorschijn kon treden (dat wil zeggen door een nieuwe historische koers in te slaan) hebben

ben de toestand van verwarring onder de strijdende arbeiders uitstekend weten uit te buiten.

De politiek van het kleinste kwaad, waaronder ook dat van het bijzondere geval behoort, wordt gevormd door begrippen wier waarden slechts gangbaar zijn, op een kapitalistisch plan, en die in zich besloten houden de ontkenning van de klassenstrijd; de ontkenning van de historische tegenstelling tussen de klassen. Men kan geen klasse-oriëntering betrachten, noch handhaven, op een plan dat juist het uitwissen van klassegrenzen en klassenstrijd najaagt. Indien het proletariaat en een groot deel van zijn strijdende leden zich op sleptouw hebben laten nemen door het kapitalisme, komt dat niet doordat zij en bloc hun socialistisch geloof hebben afgezworen, maar omdat zij momenteel gemiddeld hebben, dat toevallige oplossingen toelaatbaar waren in een tijdperk dat historische oplossingen eist.

Een berg doet ons niet vallen. Men struikelt slechts over kleine stenen. Het kapitalisme spant zich in, om in groeiend aantal deze kleine stenen te zaaien onder de voeten van het proletariaat. De weg van het klassebewustzijn van het proletariaat is ruim voorzien van die hindernissen, die „bijzonder geval" heten.

In Griekenland woedt de moord. Sedert de „bevrijding" wordt de imperialistische oorlog voortgezet onder andere vormen en andere namen. De officiële regering van Athene „reactionair-fascistisch" aan de ene zijde, de dissidente regering van Markos „republikeins en volks" aan de andere zijde, voeren een oorlog voor rekening van de Engels-Amerikaanse en de Russische imperialisten, waarin dagelijks honderden Griekse proletariërs zich laten vermoorden. Zeer onlangs heeft de officiële regering (dit artikel werd gepubliceerd in Juni 1948

Een nieuwe aanval

In welke omstandigheden de Nederlandse arbeidersklasse verkeert, is algemeen bekend. Dat de armoe hoogtij viert weten we allemaal. Moest voorheen de man in hoofdzaak voorzien in het levensonderhoud van z'n gezin, vandaag zijn het veelal man en vrouw, die allebei moeten werken om het hoofd boven water te kunnen houden, om het hoogstnodige voor zich en het gezin te kunnen kopen. Het zijn heus niet zo weinig vrouwen die, gedwongen door de behoeftige omstandigheden waarin ze verkeren, zich genoodzaakt zien aan het productieproces deel te nemen. Dat dit door ondernemers en overheid wordt aangemoedigd, behoeft geen betoog. Op deze wijze verdubbelen ze hun uitbuitingsmogelijkheden. Over de heiligheid van het gezin wordt dan niet meer gepraat.

Natuurlijk wil men wel aan sommige moeilijkheden van de werkende vrouw tegemoet komen, vooral als men door zo'n tegemoetkoming, de uitbuiting voor een bepaalde groep werkers weer vergroten kan. En dat middel bij uitnemendheid is de nieuwe winkelsluitingswet, die in voorbereiding is. Een wet, die de werkende vrouw in de gelegenheid moet stellen om na de beëindiging van haar dagtaak, haar zuur verdiend loontje om te zetten in levensbehoeften. Zo zie je maar, hoe goed ze het menen met die werkende vrouwen. Daarbij snijdt het mes van twee kanten. Enerzijds vergroot men de mogelijkheid om te werken voor de vrouwen, anderzijds wordt de werkweek van het winkelpersoneel van 50 op 57 uur gebracht. Over

Red.) zich de weelde veroorlooft van massaterechstellingen van politieke gijzelaars. Blijkbaar om te bewijzen, dat bloedige bacchanaliën niet het uitsluitend voorrecht zijn, van Hitler-regiems, en dat de democratieën het evengoed kunnen (wel te verstaan, met hun middelen).

Op het beschaamde zwijgen van de Engelse en Amerikaanse regeringen en hun socialistische handlangers, antwoordt het spektakel van het Russische blok en de stalinisten. Dat alles is zeer natuurlijk. Maar de verwarde groepen van R.D.R., de Trotskisten e.a. nemen deel aan deze campagne. Niet in staat te begrijpen, dat wij in deze verachtelijke moordpartij een episode van de oorlog beleven, die aan weerskanten in bloed uitdrukking geeft aan de leefwijze van het decadente kapitalisme, roepen zij de arbeiders op om de officiële regering te bestrijden, door de partisaanmacht te steunen en zich achter deze te plaatsen.

Voor deze groepen eist datgene wat zich in Griekenland afspeelt, het koste wat het wil, een onmiddellijke praktische oplossing. Zij hebben slechts verachting voor die „kamergeleerden" en „zuivere" revolutionairen, die niet geloven aan mogelijke oplossingen voor de Griekse arbeiders buiten het historische plan van de strijd voor de socialistische revolutie op wereldschaal. Voor deze groepen, die zich realisten noemen, is een dergelijke stellingname misschien een juiste algemene verklaring, maar deze kan ze niet bevredigen. Hun behoefte aan ogenblikkelijke geneesmiddelen, is een gevolg van hun waardering der Griekse situatie als „bijzonder geval", dat een praktisch gedrag eist overeenkomend met de bijzonderheid. Dus voor Griekenland: verbond van het proletariaat met het Russische imperialistische blok en tegen het Amerikaanse blok.

(Wordt vervolgd).

een herziening van hun arbeidsloon wordt niet gepraat. De rijksbemiddelaars hebben het te druk met onrustige en stakende werkers en werksters. Die moeten ook steeds met een kluitje in 't riet gestuurd worden. De vakbonden helpen de overheid om sociale onrust de kop in te drukken. De arbeiders hebben dus de ondernemers, vakbonden en overheid tegenover zich. Onze kracht daartegen is de arbeiderssolidariteit. Laten we hopen dat de arbeidersklasse en gebruik van weet te maken om z'n rechten te verdedigen. Om aanvallen, die morgen een andere werkersgroep kan treffen, het hoofd te kunnen bieden.

„Spartacus op de Vesuvius"

Heeft u al wat bijgedragen?

Onze maandelijks verantwoordingen geven duidelijk te kennen, hoeveel trouwe vrienden ons blad heeft.

Maar, lezer, heeft u ook al eens wat bijgedragen? U wilt toch niet bij de Spartacus-vriendenkring ontbreken?

Elke gift, hoe klein — of groot — ook is welkom; als extra'tje op uw abonnementsgeld op de postrekening van Uitgeverij „De Vlam", nummer 168797, Amsterdam Zuid 2;

Of per postwissel aan Jac. Rijkman, Stortenbekerstraat 7, Den Haag.

5 MAART 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 10

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam", postgiro 168797 te A'dam

Een revolutionnair tijdperk

„Maar de techniek staat niet stil. Zij is in langzame of snelle ontwikkeling en beweging; de productiekrachten worden groter, de productiewijze anders. En als de productiewijze anders wordt, moeten noodzakelijk ook de verhoudingen, waarin de mensen in het arbeidsproces tot elkaar staan, veranderen."

(Herman Gorter, in: Het Historisch materialisme.)

De hierboven afgedrukte gedachte werd en wordt in de socialistische arbeidersbeweging vooral gebruikt ter verklaring van de klassenstrijd en de verscherping van de klassentegenstellingen. In dit verband is zij nog steeds de enig bruikbare methode. Zij is echter evenzeer van toepassing bij het verklaren van de verhoudingen van de staten en machten tot elkaar. Wie de oorlogen en imperialistische tegenstellingen van heden wil verklaren, moet met de aangeduide ontwikkeling buitengewoon rekening houden. De ontwikkeling van de techniek is eens oorzaak geweest van het ontstaan van de kapitalistische staten en van het groeien van kapitalistische staten uit feodale. De toenmalige hoogte der technische ontwikkeling was er oorzaak van, dat deze staten van een betrekkelijk beperkte, vaak op nationaliteiten gebaseerde, omvang waren. En al woedde in elke staat de strijd der klassen, toch was de staat naar buiten een eenheid. De uitspraak van Troelstra, zelfs nog bij het uitbreken van de eerste wereldoorlog gedaan, „de nationale eenheid overheerst de nationale geschillen", is dan ook typisch burgerlijk. De heersende denkbeelden van de heersende burgerlijke klasse in de nationale staat konden moeilijk anders zijn, dan zo.

Niet alleen de denkbeelden sloten dus aan op de maatschappelijke verhoudingen, ook de gehele staatsorganisatie was daarop gebaseerd. Het buitenland, hoezeer men er ook verdragen en allianties mede aanging, was feitelijk voortdurend vijand (concurrent). Daar, waar de bourgeoisie werkelijk tot heersende klasse was gewor-

den, had zij dan ook de beslissing over vragen van verdragen en oorlogen aan zich getrokken. Dat wil zeggen, dat over zulke aangelegenheden het parlement te beslissen had. Men zag daarin een eis van democratie. In feite was die ideologische motivering uitvloeisel van de reeds aangegeven maatschappelijke verhoudingen.

Reeds de eerste en tweede wereldoorlog brachten duidelijk aan het licht, dat de autonome (zichzelf besturende) staten feitelijk niet meer beantwoorden aan de technische ontwikkeling. Vooral de laatste vijftien jaren van oorlog en „vrede" worstelden de nationale heersende klassen voortdurend met de tegenstelling tussen de economische en politieke noodzaak van grote machtsgebieden en de vooral in Europa historisch gegroeiende nationale staten. Dit historisch geworden moge dan in dit tijdvak, vergeleken bij de technische ontwikkeling en de enkele bestaande economische machten (de U.S.A. en de U.S.S.R.) hopeloos ten achteren blijven en tekort schieten, het is voor de heersende klassen in die „kleine" staten niet zo eenvoudig dat te beëindigen. Eigen nationale belangen zijn zozeer ingesteld in sociaal en economisch opzicht op eigen staatkundige organisatie, dat overgang tot blokvorming op velerlei moeilijkheden stuit.

Ook deze worsteling tussen oude en nieuwe maatschappelijke verhoudingen, hier dus in het bijzonder staatkundige verhoudingen, mogen wij zonder ze van alle zijden te hebben bekeken, daarom wel aanduiden als van revolutionerende aard. Ook in dit opzicht leven wij in een revolutionnair tijdvak. En..... revolutionnaire tijdperken geven naast geweldige innerlijke beroeringen en spanningen tussen staten onderling, en klassen onderling (spanningen die voor de arbeidersklasse hoogtepunten van klasseactiviteit met zich brengen) veel gevaren, ellende en leed. Het is niet mogelijk zich daaraan te onttrekken. Bezien wij dit van het standpunt der uitgebuite klassen, waaronder wij zowel de eigenlijke proletarische klasse, als de in verzet komende uitgebuite gekleurde volken verstaan, dan is het hun zaak in die worsteling om nieuwe maatschappe-

lijke verhoudingen, eigen, juiste plaats te vinden, ook en vooral omdat zij alleen de oplossing kunnen brengen, door machtsverovering en de opbouw van het socialisme.

Ondertussen gaat de strijd der kapitaal-machten voort en de kleine staten hebben geen andere mogelijkheid, dan te pogen toch tot de aangeduide blokvorming te komen. Hun zwakte, de moeilijkheden dit doel te bereiken, de dreigingen tussen de beide grote wereldmachten, die elk streven naar de uitsluitende wereldheerschappij, maken het echter onvermijdelijk, dat zij zich individueel of „en bloc" voegen aan de kant van één van de beide groten. Het is duidelijk, dat er voor de oude heersende klassen van die „kleine" landen niets aankleijks kan steken in een aansluiting bij Rusland. Zijn staatskapitalistisch systeem moge voor de arbeidersklasse geen mindere slavernij brengen, voor de bourgeoisie is het duidelijk, dat het voor haar slechts betekent, dat haar productiemiddelen door de almachtige staat worden ont-eigend. Zij oriënteert zich dus uit de aard van de zaak min of meer op Amerika. Zij doet dit zelfs in landen, die onder de onmiddellijke bedreiging van Rusland staan. Er is immers geen andere keus dan onderwerping aan het Amerikaanse kapitaal met behoud van een deel van eigen klassen-positie, of de totale ontgening door Rusland. In wezen is iedere blokvorming nu, anti-russisch en dus min of meer pro-amerikaans.

In snel tempo worden de krachten gemobiliseerd aan beide fronten. Strategische overwegingen worden daarbij echter zeer ernstig in overweging genomen. Gaan wij ditmaal het streven naar economische Unies voorbij, ter beperking van deze beschouwing. Spreken we dus niet over de Benelux, de West-Europese Economische Unie, enz. De laatste maanden maakten wij kennis met de eerste pogingen tot blokvorming van de landen in het Verre en Nabije Oosten. Zij hielden verband met de gebeurtenissen in Indonesië. Ook daarover, hoe belangrijk overigens, en hoezeer daarin ook de hand van Amerika valt te onderkennen, zullen wij het ditmaal niet hebben. We willen ons uitsluitend bepalen tot de militaire zijde van de West-Europese Unie, het mislukte Scandinavische Militair Verbond, de ge-

ruchten over de voorbereiding van een Middellandse Zee-pact, en tenslotte het ook Amerika omvattende plan voor een Noord-Atlantisch pact.

Het zal duidelijk zijn, dat de Noorse landen, noch landen als Griekenland en Turkije, ja zelfs niet de West-Europese staten, bij machte zijn in de militaire behoeften voor een verdediging tegen of een aanval op Rusland te voorzien. Al deze pachten zouden dus moeten steunen op Amerikaanse voorziening en moeten dus op Amerika zijn georiënteerd. Vandaar dat het zo juist gebruikte woord „aanval” niet zo vreemd is, als het de oppervlakkige lezer lijkt.

En ongetwijfeld zal Amerika bereid zijn, al die hulp te verschaffen, die op den duur nuttig kan zijn in de komende strijd tegen de grote rivaal. Maar zoals gezegd, nu gaan ook strategische redenen wegen.

Atgezien van de vraag, of de Amerikaanse oorlogsindustrie in staat is al de landen, die bij deze verschillende pachten betrokken waren of zijn, in snel tempo en in goed onderling verband te bewapenen, weegt, bij een komende oorlog, de kwestie welke gebieden met succes kunnen worden verdedigd. Bekijkt men de aardbol zodanig, dat de Noordpool het middelpunt is, dan komt men tot de ontdekking, dat de strijd tussen Amerika en Rusland langs de kortste trajecten over de poolgebieden zal lopen. De Scandinavische landen zullen daarbij dus zeer gemakkelijk worden betrokken. Opneming van die landen in eigen militaire organisatie zou dus voor Amerika van buitengewoon groot belang zijn. Maar de vraag rijst of de bewapening zulke vormen kan aannemen, dat reeds hier Rusland kan worden weerstaan. Blijkbaar werden in totaal daarvoor thans geen mogelijkheden gezien en de Noorse minister Lange heeft dan ook bij zijn bezoek aan Amerika weinig positieve garanties kunnen krijgen. Dat nu desondanks Noorwegen toch besloten heeft tot het Noord-Atlantisch pact toe te treden, wijst op het inzicht bij de Noorse politici, dat het in de komende jaren gaat, om het „zijn of niet zijn”. En dit „zijn” is met Amerika verbonden.

Ook ten aanzien van de Westerse-Unie komen voor Amerika strategische overwegingen aan de orde. Werpt men een blik op de reusachtige afmetingen van het door Rusland beheerste gebied van Oost tot West, van Wladiwostok tot Leipzig, dan wordt het duidelijk, hoe een betrekkelijk kleine afstand de Russische miljoenenlegers in Duitsland, scheidt van Noordzee en Atlantische Oceaan.

Zullen de legers van de West-Europese staten (stel dat zij vóór het uitbreken van het conflict gecoördineerd gereed kunnen komen) in staat zijn om te handhaven? Zal niet, gelet op de snelle Duitse doorbraak in Mei 1940, de Russische legermacht binnen betrekkelijk korte tijd alles onder de voet hebben gelopen en de gehele economische en militaire installatie met inbegrip van de staatsmachinerie in handen van de vijand vallen? Dat zijn overwegingen, die ongetwijfeld worden gemaakt en die reeds naar voren traden

bij de vragen waar de verdedigingslinie zal liggen; aan de Rijn, dieper in Duitsland of pas aan de Pyreneeën.

Omtrent deze punten heeft Amerika zich nog geenszins gebonden. Maar natuurlijk dringen de heersende klassen van de West-Europese landen aan op een verdediging van de door hen economisch en politiek nu beheerste gebieden. Maar ook zij hebben weinig keus. Hun belang is geheel verbonden aan dat van Amerika en dus zijn zij bereid in ieder geval het mogelijke te doen. In Fontainebleau is de zetel gevestigd geworden van hun „hoofdkwartier”. Voor de verdediging van hun gebieden hebben zij dus een eigen staf. Zij zullen trachten zoveel mogelijk materiaal uit Amerika te krijgen, maar Amerika zelf houdt, ook bij de afsluiting van het Atlantische pact, een slag om de arm. En het is zeker niet alleen om redenen van formele aard, dat zij vasthoudt aan de Amerikaanse grondwettelijke bepaling, dat alleen het Congres beslissen kan over oorlog of vrede.

Ook voor de landen van West-Europa gelden in het algemeen soortgelijke grondwettelijke bepalingen, maar de positie van de heersende klassen hier ligt anders. Zij trekken zich van die grondwetten, te deze opzichte, dan ook weinig aan, omdat zij weten dat er, zo al geen heilig, dan toch een moeten is, gezien de vraag: alles of niets.

Zo dan staat de wereld in beroering. Zorgen stapelen zich voor allen op, niet in het minst voor de uitgebuiteden, die straks opnieuw het kind van de rekening zullen worden. Wat doet onze klasse in deze tijd, dat alles omgewenteld wordt? Trekken wij onze lessen uit de revolutionaire situatie?

Een spreker op een vergadering, er is eigenlijk niets op tegen om zijn naam te noemen, het was prof. Schermerhorn, zei: Het socialisme komt voort uit zedelijke verontwaardiging. Wanneer wij dit een metafysische (bovennatuurlijke) frase noemen zou deze-man-van-de-P.v.d.A. dat niet onderschrijven en misschien denken, dat ons doel was een filosofische polemiek op touw te zetten. Zeer zeker kunnen dergelijke uitspraken als filosofische dooddoeners gebruikt worden en er kan veel of weinig achter steken. Daarom hebben ze zonder verdere uitleg alleen waarde voor degenen, die elkaars gedachten en opvattingen volledig kennen. Spartacus is de verbreider van een bepaald denk-systeem, het marxistische en zij, die voldoende in deze denkwijze thuis zijn, zullen direct begrijpen wat wij met onze korte tegenwerping bedoelen. Voor velen (van onze lezers eist zij echter verdere omschrijving en ook voor prof. Schermerhorn, al zal hij deze waarschijnlijk niet onder de ogen krijgen).

Wij weten, wat moet worden verstaan onder zedelijke verontwaardiging, zodat dit geen verdere uitleg behoeft. Dat, wanneer er strijd was voor het socialisme, zedelijke verontwaardiging een rol speelde, is natuurlijk juist, maar wie niet meer

Over de bijzondere gevallen

II.

Uit l'Internationalisme van Juni 1948.

De jongste gebeurtenissen hebben ons verrikt met een nieuwe staat: de staat Israël. In het raam van dit artikel hebben wij niet de bedoeling uit te weiden over het Joodse probleem. Op historisch terrein hebben wij hier een der overblijfselen van het verleden der menselijke geschiedenis, dat zijn oplossing zal vinden in het afwerpen door de mensheid van haar politieke verdeling in rassen en volkeren.

De wording van het Joodse „volk” bestaat niet in het herstellen van zijn autonomie en zijn nationaal recht, maar in het verdwijnen van elke grens en elke gedachte van autonomie en nationaal bestaan. De bloedige vervolgingen der laatste jaren en van de laatste oorlog tegen de joden, hoe tragisch ze ook waren, betekenen evenwel minder een bijzonder feit, dan de barbaarsheid van de decadente maatschappij, worstelende in de stuipstrekkingen van haar doodstrijd en van een mensheid die de weg van haar heil, het socialisme, niet vindt.

Dat de Joodse en Arabische bevolkingen van Palestina dienen als pionnen voor de internationale, imperialistische intriges, wordt door niemand in twiifel getrokken. Dat daartoe de speleiders de na-

Weten wij, dat slechts één oplossing voor ons allen aanwezig is? Beseffen wij ten volle, dat de technische ontwikkeling betekent kapitalistische barbarij of socialisme? De waarde van ons eigen leven berust alleen daarop, dat wij ons moeten inzetten tegen iedere imperialistische oorlog en vóór een maatschappij van vrije en gelijke producenten. Daar ligt onze waarde: daar onze mogelijkheid tot een menselijke samenleving; daar moet onze toekomst liggen.

VERONTWAARDIGING

zegt dan dat, heeft feitelijk niets gezegd. Niets, dat ons van nut kan zijn, al zouden wij ons ook nog zo verontwaardigd voelen.

De enige dienst, die deze frase verricht is de gebruiker de overtuiging schenken, dat hij een zedelijk mens is, omdat hij een zich verontwaardigd mens gevoelt, een geruststelling dus voor mogelijke gewetenswroeging.

Gewapend met z'n zedelijke verontwaardiging gaat hij nu op stap en wordt socialist, zouden wij moeten zeggen, maar dat zou niet juist zijn. Er is en wat altijd heel wat zedelijke verontwaardiging zonder dat deze uitliep op een streven naar socialisme, zodat hieruit meteen blijkt, dat het gezegde ook nog onjuist is. Slechts een gedeelte van alle zedelijke verontwaardiging vindt uitdrukking in een streven naar socialisme. Wat is socialisme?

Als Josef Dietzgen zich de vraag voorlegt: Wat is filosofie? gaat hij niet in zijn brein naar een definitie zoeken, die hem bevredigt, maar hij gaat uit van alles wat zich als zodanig aandient en neemt er het gemeenschappelijke uit. Zodoende komt hij niet tot een gewilde mening, maar tot een wetenschappelijke uitspraak. Wan-

tionale en achterlijke en anachronistische gevoelens (versterkt in de massa's door de vervolgingen waarvan zij het voorwerp waren) opwekken en uitbuiten, is evenmin een feit om zich over te verbazen. Op dit terrein is zo juist weer een van die lokale branden aangewakkerd: de oorlog in Palestina.

(Men houde wel in het oog dat het artikel dateert van Juni 1948 - Red. Spart.). De Joodse en Arabische bevolkingen vermoorden elkaar met dagelijks groter en bloediger waanzin. Er zijn revolutionaire strijders van goede huize, die zelfs hun hoofd koel hielden in de tweede wereldoorlog en nu een Palestijnse tragedie ontdekken en hun sympathie betuigen met de heldhaftige strijd van het Joodse volk. „Wij” zeggen die strijders, „zijn tegen de oorlog, wij weten ook dat de laatste oplossing ligt in het socialisme, maar in Palestina zijn de dobbelstenen geworpen en de arme joden moeten zich laten doden of zich verdedigen. Voor het Joodse volk en voor Palestina is dit een bijzonder geval”.

In naam van dit „bijzonder geval” en in afwachting van het ver verwijderde socialisme neemt men dan ook stelling voor het ogenblik en wenst zich geluk met de overwinningen behaald door het Joodse leger. Zeker, men is internationalist, maar ook realistisch en laat de prooi niet los voor de schaduw, zelfs als de prooi bestaat in het steunen van de stichting van een nieuwe staat, die als echte staat in onze dagen slechts kan leven in en door de oorlog.

-o-

De P.O.U.M., Spaanse maximalistische partij, heeft in de afgelopen maand haar congres gehouden. Het is een partij die aanspraak maakt op het marxisme en de proletarische revolutie.

Haar weinig schitterende politiek ten tijde van de Spaanse gebeurtenissen 1936-1938, een politiek welke er haar toe geleid heeft uit alle macht deze oorlog aan de republikeinse zijde te steunen, tot aan het deelnemen in de regering van Catalonië toe, is genoeg bekend. Sedert scheen de P.O.U.M. zich nieuw te oriënteren door haar rechterfractie te elimineren en haar lot in handen te leggen van een uit de meest links gerichte elementen samengestelde leiding.

Dit congres „naar links” heeft dus, een zeker belang. Het veroorlooft ons te zien hoe de vage en algemene revolutionaire verklaringen omgevormd zijn in hun tegendeel: het juiste en concrete. Dit

congres verklaart zich tegen de oorlog, die voorbereid wordt. Het signaleert de Amerikaanse en Russische bloks en beschouwt ze gelijkmatig als de aanstokers van de volgende imperialistische oorlog; roept de arbeiders op, zowel het ene als het andere blok te bestrijden en zich te mobiliseren voor een onafhankelijke klasseactie. Maar laat ons zien, hoe deze radicale politiek omgezet wordt op het veld der praktische activiteit van de P.O.U.M., dat wil zeggen, in Spanje. Voor Spanje acht het congres het régime van Franco vijand nummer 1. Om de strijd te voeren acht het congres de versnippering van de strijd van republikeinse zijde betreurenswaardig en nadelig en daarin ziet de P.O.U.M. het geheim van het geslaagd verzet van Franco tot op deze dag. Het congres prijst dan ook de coördinatie van de strijd aan door een samengaan van alle anti-Franco-krachten, van de anarchisten en de P.O.U.M. tot aan en inbegrepen, de monarchisten; gaande langs de Spaanse schimmenregering in verbanning en de ergste reactionairen van het soort van Gil Robles. De overwinning op Franco eist, zegt het congres, de coördinatie en gecombineerde actie van alle strijdvormen: Stakingen, maquis (Ondergrondse verzetsbeweging) en guerrilla en de tussenkomst van diplomatieke druk bij buitenlandse regeringen. Ziedaar het programma van werkelijke actie dat de P.O.U.M. voor Spanje gerechvaardigd acht, er van uitgaande dat Spanje een „bijzonder geval” is.

De grappigste noot is, dat de P.O.U.M. haar altruïsme voor de bevrijding der arbeiders van het régime Franco, zover drijft dat zij zich wil verbinden met de monarchisten; maar de mogelijkheid van gemeenschappelijke actie met de stalinisten afwijst, die toch zeker om hun eigen politieke redenen de meest verbitterde tegenstanders van Franco zijn.

De P.O.U.M. verklaart dit stellingnemen uit haar tegenzin in het totalitarisme en omdat een dergelijk verbond de noodzakelijke en onontbeerlijke (!) sympathie van Amerika zou doen verliezen.

Men kan de vraag terzijde laten, wat voor de P.O.U.M. het belangrijkste is: steun aan de nationale burgerlijke regering om internationale politieke redenen (democratie tegen fascisme of totalitarisme) of steun van het internationale kapitalisme om redenen van nationale politiek. In beide gevallen blijft het gekluisterd-zijn van het proletariaat en zijn slachting op het altaar van het kapitalisme.

Wordt vervolgd.

Vertoon van nationale eenheid

Rondom de herdenking der Februari-staking 1941 is in de kringen der burgerlijke en Stalinistische partijen reeds het een en ander te doen geweest, alvorens de „Eenheidsmeeting op het Waterlooplein” doorging. Het is immers bekend, dat het oorspronkelijke comité deze bijeenkomst op het Waterlooplein had belegd. Uit dit comité echter rezen bezwaren tegen deelname van Stalinistische zijde (zij zeggen communistische). Deze bezwaren bleken zo onoverkomelijk, dat de C.P. besloot naar de Noordermarkt te trekken. Dus twee massameetings!

In de diverse partijbladen viel men elkaar heftig aan. De eenheid van het verzet en de saamhorigheid der Februaristakers, die toch in deze demonstratie zou worden herdacht, was verbroken. Groot was echter onze verbazing, toen ploteling werd aangekondigd, dat men tot een vergelijk was gekomen en dat dus toch het Waterlooplein de gemeenschappelijke plaats van bijeenkomst zou zijn.

Waarom verbazing, zal de lezer zich afvragen? Wel dan..... hier gaat het fluitje van de politieke vogelaar. Gedurende de laatste weken van een andere Februari-staking, n.l. die van 1949, waar havenarbeiders, schoonmaaksters, tabakbewerkers, lassers en bouwvakarbeiders ook in strijd voor hun rechten waren gewikkeld tegen hun uitbuiters, heeft de Amsterdamse Politie (die nu koraalmuziek ten gehore bracht) zich niet al te zachtzinnig betoond. Getuige het aantal slachtoffers, die verbonden, in ziekenhuizen opgenomen of gearresteerd en zo spoedig mogelijk veroordeeld werden.

In het dagblad „De Waarheid” verschenen artikelen waarin o.a. werd gezegd: De reactionaire burgemeester de Ailly stuurt soms agenten met knuppels, politiehonden en motoren met zijspan op de stakers in, en „Bruut optreden van de Ailly's politie”. Hun goed recht om dat te signaleren, ons goed recht om hun (de stalinisten) ook als reactionair te betitelen. Immers, de hoofdredacteur van „De Waarheid” stond nu hand in hand met diezelfde burgemeester de herdenking van de Februari-staking tot een aanfluiting te maken.

Het hele onwaarachtige gedoe bij deze herdenking, het gekibbel, dat er aan voorafging, bewijst, dat de zo hooggeprezen nationale eenheid een schijneenheid was en is. De strijd van de arbeiders voor hun vrijheid is nu eenmaal een andere dan die van de bourgeoisie. De bourgeoisie strijdt voor kapitaalsmacht, de arbeiders moeten strijden voor de arbeidersmacht als enige waarborg voor een klasselose maatschappij. In deze strijd is geen compromis mogelijk.

Werft nieuwe abonnees voor „Spartacus”

Geen Spartacus Zomerkamp, maar

In dit nummer vinden onze lezers de eerste mededelingen over het dit jaar te houden Socialistisch Zomerkamp. Op deze plaats moeten wij van de zijde van Spartacus nog een voorafgaand woord plaatsen. Dat voorafgaand woord is tevens een afscheid. Drie jaren is door onze bond zelfstandig een Spartacus-Zomerkamp georganiseerd. Deze kampen slaagden allen uitstekend, niet het minste het kamp van het vorige jaar. Deze jaarlijks gehouden vakantie-weeken hebben de deelnemers zeker in het algemeen, zowel wat betreft ontspanning, vacantiemoed, als socialistische scholing zeer veel geboden. Wat dit laatste betreft droegen zij er toe bij, om onder de Spartacus-leden en vrienden eenheid van opvattingen te brengen, hetgeen zo zeer nodig was om in de dagelijkse politieke arbeid stevig toegerust te staan. En in het bijzonder werd daarnaast in het kamp van 1948 gestreefd, naar het praktisch en in vreugde beleven het zelf-doen en het collectief verantwoordelijkheidsgevoel.

Wij hebben dan ook niet zonder enig dieper door-denken besloten afstand te doen van ons zelfstandig georganiseerde Spartacus-Zomerkamp. U weet allen hoe in de linkerhoek van de arbeidersbeweging in allerlei stromingen de laatste tijd de vraag aan de orde is gekomen hoe een nieuwe werkelijke arbeidersbeweging zal ontstaan. „Opnieuw beginnen“ is min of meer een leeg gezegde. De politieke stromingen immers zijn geen van allen een werkelijke beweging van de arbeiders en zelfs hun samensmelting, stel dat dit zonder meer mogelijk zou zijn, doet nog niet de arbeidersbeweging ontstaan. Bovendien, al die stromingen hebben hun eigen verleden: Zij kuffen dat, noch voor zichzelf, noch voor anderen negeren. Ook hebben zij allen, ook in de laatste jaren, politieke standpunten verdedigd en ingenomen, vaak tegenover elkaar. Zo kwam in het middelpunt van de belangstelling bij ons allen te staan, de vraag: „wat is eigenlijk een nieuw begin? Wat is een nieuwe arbeidersbeweging? En, hoe kunnen wij daartoe komen?“

Bij het toch zo sterk aanwezige verlangen naar de eenheid der arbeiders in een nieuwe beweging, moet worden begrepen, dat het streven om dit te bevorderen nodig maakt, dat allen zich over de gestelde vragen beraden, ook door onderlinge uitwisseling van gedachten.

Toen van de zijde van „De Vlam“ een poging werd gedaan, om de diverse stromingen in de linkerhoek van de arbeidersbeweging tot samenwerking te brengen op het punt van zomerkampen, zagen wij daarin een mogelijkheid om het algemene verlangen naar eenheid en naar een nieuwe arbeidersbeweging, te dienen, niet in het minst door de inleidingen op een zodanig gemeenschappelijk kamp voor een belangrijk deel te plaatsen in het teken van het „wat en hoe?“ van een nieuw beginnen.

De hierboven uiteengezette voordelen van een eigen Spartacus-Zomerkamp, meenden wij, moesten dan wijken voor dit andere en belangrijke. Doch onzerzijds werd daarbij als voorwaarde gesteld, dat dit gemeenschappelijke nieuwe kampwerk moest beginnen onder een geheel eigen naam, opdat verwarring, niet in het minst ten aanzien van elks politieke verantwoordelijkheid, zou worden vermeden. Waar de Vlam echter bezwaren had, om voor haar deel afstand te doen van de naam „Vlamkampen“ sprongen de plannen af. Zowel Spartacus als enige andere organisaties moesten opnieuw, zoals ook

bij andere gelegenheden, vaststellen, dat „De Vlam“ zich het recht aanmatigde om verzamelcentrum te zijn, waarop anderen zich hadden te richten. Kon dus het plan niet doorgaan en stond het vast dat de Vlam haar zomerkampen zou houden, zo stonden degenen, die zich niet aan de gestelde eisen konden onderwerpen, voor de vraag: wat nu?

Direct gevolgd nader overleg tussen de Nederlandse Bond van Vrije Socialististen en de Communistenbond Spartacus, heeft er toe geleid, dat zij een nieuw initiatief nemen tot het houden van een Algemeen Socialistisch Zomerkamp. Daarbij staat in ieder geval vast, dat beide organisaties een kampweek organiseren, die in omvang veel groter zal zijn, dan de vroegere Spartacus-kampen. Alleen van beide organisaties wordt gerekend op 200 à 250 deelnemers. De initiatiefnemers hebben zich nog tot andere organisaties gewend met het verzoek, om zich bij de organisatie van de kampweek aan te sluiten. Uit de aard van de zaak zullen zij, zodra daarop toestemmend wordt geantwoord, ten volle deelgenoot zijn in de gehele voorbereiding.

Het Spartacus-kamp verdwijnt. Iets anders en van grotere omvang komt daarvoor in de plaats. Aan het week-programma zal nu meer zorg, geld en medewerking kunnen worden besteed. Het wordt een vakantie-week met veel ontspanning in de natuur, terwijl ook het culturele deel tot zijn recht zal komen. Een week van kameraadschap, getuigende van de wil naar eenheid en vernieuwing in de arbeidersbeweging. Een week van ontwikkeling, van discussie, van naar elkaar groeien van velen, die actief in de socialistische beweging werkzaam zijn. En zo rekenen wij er op, dat ook van de zijde van de Spartacusvrienden nog meer deelnemers dan voorheen zich voor ons zomerkamp zullen opgeven.

Het Socialistische Zomerkamp vraagt Uw aandacht.

Het Socialistisch Zomerkamp „De Vrije Gemeenschap“

Op initiatief van de Nederlandse Bond van Vrije Socialististen en de Communistenbond „Spartacus“, waarbij wordt gehoopt, dat zich nog andere organisaties en groepen zullen aansluiten, wordt in de eerste week van Augustus (nauwkeurig van 30 Juli tot 6 Augustus) een algemeen socialistisch zomerkamp georganiseerd.

Het socialistisch zomerkamp „De Vrije Gemeenschap“ wordt gehouden in de prachtige omgeving van Hulshorst op de Veluwe, op het terrein van het kampeercentrum „De Woudstee“.

De bedoeling is de deelnemers ten volle te doen genieten van hun vakantie te midden van bos, heide en zandverstuivingen. Eensdeels zal het komende genot bestaan in tochten door de vrije natuur, waarbij er voor zal worden gewaakt, dat de wandelingen niet in grote langgerekte ploegen plaats vinden, die door herhaaldelijk wachten de vreugde bederven. Ook zullen de tochten niet te uitgebreid worden vastgesteld, waardoor vermoedelijkheid het genot van de deelnemers gaat vergallen.

Maar anderzijds zullen allen op bepaalde plaatsen en uren tezamen komen, om de volle geogenen van het samenzijn van kameraden te beleven. Aan kunst en cultuur, zowel als aan loutere vreugde zal aandacht worden besteed. En daarnaast staat deze vakantie-week in het teken van de wil om mede te werken aan het scheppen van een nieuwe arbeiders-

beweging. Vooral ook de inleidingen en de te voeren discussies zullen daarvan getuigen.

De deelnemersprijs moest worden gesteld op f 22.—. Kinderen tot tien jaar half geld. Zal deze prijs voor velen nog al machtig lijken, laten zij overwegen, dat daarvoor dan ook een echte vakantie-week wordt gegarandeerd. Immers in deze prijs is alles begrepen. Ontbijt, middageten en avondeten en op zijn tijd, 's middags en 's avonds thee of koffie. Alle zorgen voor eigen voorziening zijn daarmee dus aan de kant. Ook voor de vrouwen betekent dit: volledig vakantie.

Niemand behoeft zich te laten afschrikken door het woord kamp. Het terrein bevat een aantal bungalows, die naar omstandigheden zullen worden toegewezen aan enkele grote gezinnen en diegenen, die om gezondheidsredenen liever niet verblijven in de tenten. Er is bovendien een kamphuis, dat naast een grote zaal, die bij slecht weer als conversatie-gelegenheid zal worden gebruikt, een groot aantal slaapgelegenheden heeft. En wie echt wil kamperen krijgt daartoe de gelegenheid in de beschikbare tenten. Bovendien, degenen die zelf een tent bezitten, kunnen die ook medebrengen. Een deel van de bedden is voorzien van spiralen. Dat is voor degenen, die stijve boten hebben. Maar voor allen zijn in ieder geval stromatassen beschikbaar.

In het gehele programma zal spel en dans voor de jongeren niet worden vergeten. Trouwens wij weten immers bij ervaring, dat ook de ouderen daaraan soms gaarne deelnemen. Welnu, ook die krijgen de kans daartoe.

Overigens zullen nadere mededelingen over het programma volgen zodra de uit alle deelnemende organisaties samen te stellen kampraad zijn eerste besprekingen zal hebben gehouden. Het ligt daarbij in het voornemen om alle deelnemers vooraf een kampkrant toe te zenden, waarin zij al hetgeen zij moeten weten, zullen lezen en waarin ook het programma zal zijn opgenomen. Reeds nu staat het vrijwel vast, dat tot het programma, naast een aantal inleidingen, ook zal behoren een officiële opening van het kamp op Zondagmorgen op het Gemeenschapsplein, een kameraadschapsavond rond het kampvuur, een bonte avond enz. Zang, muziek, toneel, declamatie enz. zullen elkander afwisselen. Bij dit alles wordt ook gerekend op de deelnemers zelf.

Het spreekt vanzelf, dat voor de organisatie van een dusdanig kamp veel werk moet worden verzet. Bovendien moet het aantal deelnemers zo hoog mogelijk worden opgevoerd. Het ligt daarom in de bedoeling, dat in de steden waaruit een groot aantal deelnemers kan komen, kampcommissies worden aangewezen, die het plaatselijke werk helpen voorbereiden. Deelnemende vrienden, steekt dus de koppen bijeen. Laat ons weten wie het plaatselijke secretariaatswerk van de commissie op zich neemt. Wij zorgen dan voor verdere berichten, omtrent hetgeen moet gebeuren.

Het is gewenst, dat de kampraad zo snel mogelijk beschikt over namen en adressen van hen die aan het kamp wensen deel te nemen. Bovendien moeten de deelnemers maandelijks, en voor het eerst in Maart f 3.— storten. Dat is trouwens ook voor hen zelf gewenst, omdat de kosten op die wijze geleidelijk worden voldaan en dus de volle last niet ineens op hen komt te rusten. In de volgende krant zullen wij het adres daarvoor bekend maken. Maar..... geeft U in elk geval nu reeds op aan L. v. d. Jagt, van Beuningstraat 90 I, Amsterdam West.

P.V.A. maakt free-kick.

Vandaar dit antwoord aan de viespeuken. De scheidsrechter fluit en neemt meteen de gelegenheid te baat om de wedstrijd af te breken. Het terrein is herschapen in een modderpoel. Ook de spelers zitten onder de modder, zodat de tenues onherkenbaar zijn. Het publiek joelt en is het niet eens met de beslissing van de scheidsrechter. Men vindt dat P.V.A. bevoorrecht wordt. Ook wij vinden de beslissing van scheidsrechter v. d. Staat enigszins vreemd en dit schijnt meer met deze man voor te komen.

De stand was 0-0.

Het lust ons niet om voor de zoveelste maal de betekenis van het niet-aanvaarden van het verdrag uit te zetten.

Hij weet zich echter te herstellen en krijgt het leer nog juist te pakken. De Sovjet-Unie dwong Nazi-Duitsland tot pact af voor de gehele mensheid. en weet het spel op de andere helft over te brengen.

12 MAART 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 11

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgros 168797 te A'dam

Met en met twee maten?

Sedert wij de laatste keer over Indonesië schreven, is er weer veel gebeurd. De resolutie die in de Veiligheidsraad op 28 Januari werd aangenomen en die aan Nederland een aantal eisen stelde, waarvan de voornaamsten neerkwamen op onvoorwaardelijke vrijlating van de Republikeinse regeringspersonen en herstel van deze regering in de stad Djokja, bracht de Nederlandse regering kennelijk in buitengewoon grote moeilijkheden. In feite immers hield deze resolutie een ontkenning in van het door Nederland steeds op de voorgrond gestelde Nederlandse oppergesag. De Veiligheidsraad gaf, zij het dan in diplomatieke bewoordingen, Nederland opdrachten. De kennelijk grote sympathie die in Indonesië voor de Republikeinse leiders bestaat, moest uit de aard van de zaak door dit besluit, zowel als door de steun, die de conferentie van de Oosterse staten in Delhi aan de onafhankelijkheidsbeweging verleende, wel toenemen. De militaire actie heeft aldus de moeilijkheden voor de Nederlandse regering eer doen toenemen dan afnemen. Deze actie heeft bovendien niet geleid tot een situatie, waarin het Nederlandse bestuursapparaat in Indonesië het gehele gebied beheerst. Ondanks alle verzekeringen, dat het verzet van de republikeinen afnam en nagevoegd had opgehouden te bestaan, blijkt het tegendeel het geval te zijn. De militaire overrompeling leek totaal; maar geleidelijk aan, groeit het verzet, zodat thans door grote delen van Indonesië de guerilla strijd wordt gevoerd en zelfs in de directe omgeving van Soerabaja de Nederlandse militaire macht bedrijven na enkele dagen van tevergeefs verdediging moest prijsgeven. Ja, dat tot in de stad Djokja gevechten met duizenden Indonesische vrijwilligers van de T.R.I. moesten worden gevoerd. De vernieling van wegen, spoorlijnen, bruggen, enz., maken een regelmatig onderhouden van de transportverbindingen onmogelijk.

Onder al deze omstandigheden geraakte de Nederlandse regering kennelijk in verwarring. Verklaringen en beslissingen bleven uit en dit bracht uit de aard der

zaak ook in de Nederlands-Indonesische kringen en in die van de kringen van de federale staten van Indonesië, die tot dan toe min of meer werden aangezien als Nederland getrouw, twijfel en moeilijkheden bij het bepalen van eigen verdere gedragslijn. Een ijltocht van de Hoge vertegenwoordiger van de Kroon, Dr. Beel, van Batavia naar Den Haag, was nodig om voortgang in de kwestie te krijgen en het hele geval kostte zelfs minister Sassen zijn portefeuille. Het Nederlandse bewind heeft daarna gepoogd de moeilijkheden voor hem verbonden aan de resolutie van de Veiligheidsraad, te omzeilen. Er verscheen einde Februari een regeringscommuniqué waarin de bijeenroeping van een rondetafel-conferentie op 12 Maart, te houden in Den Haag, werd aangekondigd. Dit ging gepaard met de mededeling, dat de beperking van de bewegingsvrijheid van de leiders van de republiek zou worden opgeheven. Daarna werd echter wel dra verklaard, dat bezwaren bestonden tegen hun terugkeer naar Djokja. Ook de republikeinen zouden tot deze conferentie worden uitgenodigd. De Nederlandse regering wilde voor deze deelneming geen enkele voorwaarde stellen, doch wilde dan ook geen enkele voorwaarde accepteren. Dat klinkt voor de oppervlakkige lezer wel heel aardig. En nog mooier wordt het, wanneer men leest, dat de plannen verder gaan, dan door de Veiligheidsraad werden goedgekeurd. Immers de overdracht van de soevereiniteit over Indonesië zou volgens de Veiligheidsraad dienen plaats te vinden uiterlijk 1 Juli 1950 en volgens de plannen van de Nederlandse regering zou de z.g. interim-periode vervallen en zou de overdracht op een aanmerkelijk vroegere datum plaats hebben. Gaan wij nu echter de verschillende nadere verklaringen van Nederlandse autoriteiten na, dan blijkt die onvoorwaardelijkheid nogal bedenkelijk. Volgens Mr. van Kleffens, de Nederlandse gezant in Amerika, vormt de Nederlandse grondwet de enige beperking. Op zichzelf is dat al een zeer eigenaardige soevereiniteit voor Indonesië. Voor de overgangstijd, zegt hij, moet Nederland over uitgebreide bevoegdheden blijven beschikken. Dat is punt twee.

Voorts heeft minister van Maarseveen, die voorlopig is belast met het Departement van Overzeese Gebiedsdelen, verklaard, dat het statuut van de Nederlands-Indonesische Unie en de afzonderlijke verdragen, die gesloten moeten worden, tot stand moeten komen vóórdat de overdracht van de soevereiniteit zal kunnen geschieden.

En wanneer men dan tenslotte nog in aanmerking neemt, dat Nederland zich juist in dit statuut en deze afzonderlijke verdragen allerlei rechten inzake autoritaire macht in Indonesië wil verzekeren, dan wordt het wel duidelijk, dat het geopperde plan inzake de rondetafel-conferentie slechts beoogt, de Nederlandse regering te bevrijden van de opdrachten in de resolutie van de Veiligheidsraad en van de verregaande macht die daarbij aan de vroegere Commissie van Goede Diensten, die thans de naam draagt van U.N.C.I. (Commissie van de Verenigde Naties voor Indonesië) werd verleend. In de bedoelde conferentie is dus in geen geval een politiek streven te zien van prijsgeving van eigen macht.

Intussen is in Indonesië een druk overleg gaande tussen het Nederlandse gezag, het B.F.O. (het bijzonder federaal overleg van de deelstaten) en de oude republikeinse regeringspersonen, als Sukarno, Hatta, Rum, enz. Bij dit overleg is de U.N.C.I. uitermate geïnteresseerd, want ook zij heeft van de Nederlandse regering een uitnodiging gekregen om bij de conferentie „aanwezig“ te zijn. Waar het plan echter de resolutie van de Veiligheidsraad doorkruist, kan zij daartoe zonder meer niet besluiten en heeft zij deze kwestie opnieuw aan de Veiligheidsraad voorgelegd, waarbij zij vaststelde, dat de Nederlandse regering geen uitvoering aan de resolutie heeft gegeven. Deze week komt aldus de kwestie wederom in de Veiligheidsraad aan de orde.

Hoe staat nu de zaak in Indonesië er voor? Ondanks de omstandigheid, dat de oude republikeinse regering ieder officieel gezag heeft verloren, is haar aanzien onder de Indonesiërs klaarblijkelijk gestegen. Er moge wat verwarring bestaan omtrent de bevoegdheid van haar personen in ver-

SPORTVERSLAG

C.P.N.—P.V.A. 0-0 (afgebroken).

Het terrein is erg nat en scheidsrechter v. d. Staat aarzelt lang, voordat hij de wedstrijd door laat gaan.

De aanval wordt geopend met een scherpe pass van de mid-half van C.P.N.

Julie back heeft met de collectie-bus van W.H. gelopen, toen wij de arbeiders in Februari in staking brachten. De pass was iets te ver zodat de linksbuiten van C.P.N. er niet op kon lopen en de bal belandt bij de mid-half van P.V.A. die zich snel terug getrokken had. Hij weet echter het leder maar half te verwerken.

Ik heb in het bestuur van de Unie bezwaar gemaakt tegen W.H., en speelt terug op de rechts-back, die zijn voorhoede aan het werk zet, waarop de C.P.N.-veste gevaarlijk bedreigd wordt. toen julie nog ijverig het vriendschaps-

verdrag van Stalin met Hitler bewierrookten en het Nederlandse volk aanraadden vriendschap met het Duitse te sluiten.

De C.P.N.-achterhoede die enigszins in verwarring was geraakt werkt onzuiver weg, doordat de spil de bal liet lopen.

De Sovjet-Unie zijn bij zijn opmars in Duitsland documenten in handen gevallen, waaruit bleek, dat de vrienden van Suur-Engeland en Amerika,

de honger van Hitler wilden stillen met het socialistisch werelddeel.

P.V.A. geeft zich nu gevaarlijk bloot, waardoor een gaping in de verdediging ontstaat, die direct door C.P.N. benut wordt.

Ik (Suurhof, back) heb mij met een leugentje om bestwil uit het gijzelaarskamp van de Duitsers weten te bevrijden

waarbij de linksbinnen van C.P.N. de P.V.A.-keeper het veld in tracht te lokken.

Het is nou echt jammer, dat de heer Suurhof net niet vertelt, waaruit dat leugentje bestaat.